

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 40C/205/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413200988
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Kubiš
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2014:1413200988.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV samosudcom JUDr. Michalom Kubišom v právnej veci žalobcu: Slovenská advokátska komora, so sídlom Kolárska 4, 813 42 Bratislava, IČO: 30 795 141, zastúpený Legium s.r.o., so sídlom Májová 21, 851 01 Bratislava, proti žalovanému: R.. C. N., advokát so sídlom T. XXX, XXX XX F., zastúpený LAWS, s.r.o., so sídlom Pútnická 170, 841 06 Bratislava, o zaplatenie 60,11 eura, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov konania za súdny poplatok za odpor vo výške 16,50 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 60,11 eura predstavujúcu pokutu za omeškanie s úhradou príspevku na činnosť žalobcu za obdobie od 01.05.2008 do 31.07.2008 (vyčíslenú na sumu 59,75 eura) a úrok z omeškania za omeškanie s úhradou príspevku do sociálneho fondu žalobcu za rovnaké obdobie (vyčíslený na sumu 0,36 eura). Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovanému ako advokátovi zapísanému v zozname advokátov vedeným žalobcom vznikla zápisom do tohto zoznamu povinnosť úhrady príspevku na činnosť žalobcu vo výške 199,16 eura podľa § 29 ods. 1 zákona o advokácii v spojení s uznesením konferencie advokátov schváleným dňa 19.06.2004. Splatnosť tohto príspevku je predmetným uznesením stanovená na príslušný rok vopred najneskôr do 30. apríla kalendárneho roka. V prípade nedodržania lehoty splatnosti vzniká advokátovi povinnosť uhradiť pokutu podľa § 3 ods. 1 uznesenia konferencie advokátov. Zápisom do zoznamu advokátov vznikla žalovanému rovnako povinnosť úhrady príspevku do sociálneho fondu vo výške 16,60 eura podľa uznesenia konferencie advokátov schváleného dňa 16.06.2007. Splatnosť tohto príspevku je predmetným uznesením rovnako stanovená najneskôr do 30. apríla kalendárneho roka a v prípade nedodržania lehoty splatnosti vzniká advokátovi povinnosť uhradiť úroky z omeškania podľa Občianskeho zákonníka. Žalovaný si svoju povinnosť uhradiť príspevok na činnosť žalobcu a príspevok do sociálneho fondu za rok 2008 nesplnil v lehote splatnosti, ale až dňa 31.07.2008 na základe výzvy žalobcu. Pokutu z omeškania za obdobie od 01.05.2008 do 31.07.2008 vyčíslenú na 59,75 eura, ani úrok z omeškania za rovnaké obdobie vyčíslený na sumu 0,36 eura však žalovaný do dnešného dňa neuhradil.

Proti platobnému rozkazu vydanému súdom dňa 28.05.2013 pod č.k. 25Ro/142/2013-22 podal žalovaný včas odpor s odôvodnením, že v roku 2008 síce opomenul povinnosť zaplatiť príspevok na činnosť žalobcu a príspevok do sociálneho fondu, tieto však uhradil na základe výzvy žalobcu ihneď dňa 31.07.2008. Právo na zaplatenie pokuty a úroku z omeškania sa tak mohlo vykonať po prvý krát dňa 01.08.2008 a týmto dňom začala plynúť trojročná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

Žalobca však podal žalobu na súd až dňa 29.01.2013, teda oneskorene. Z uvedeného dôvodu vzniesol námietku premlčania a navrhol žalobu zamietnuť.

Žalobca vo vyjadrení k odporu uviedol, že je orgánom verejnej moci a vzťah medzi ním ako subjektom záujmovej samosprávy a žalovaným ako advokátom je verejnoprávny, založený na nadriadenosti a podriadenosti, a preto sa musí spravovať predpismi verejného práva a nie súkromného práva. Poukázal na to, že pri výpočte úroku z omeškania síce odkázal na príslušné ustanovenie Občianskeho zákonníka o úroku z omeškania, ale v skutočnosti nejde o úrok z omeškania podľa Občianskeho zákonníka, rovnako ako v prípade uplatnenej pokuty nejde o zmluvnú pokutu podľa § 544 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že vzhľadom charakter vzťahu medzi ním a žalovaným a nedostatok špeciálnej úpravy použil analógiu práva, pričom uplatnenú pokutu považuje svojou povahou ako daňový nedoplatok po lehote splatnosti podľa § 2 písm. f) zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a úrok ako úrok z omeškania podľa § 156 ods. 1 písm. c) tohto zákona. Vzhľadom na to, že podľa § 85 ods. 1 citovaného zákona sa právo na vymáhanie daňového nedoplatku premlčí po 6 rokoch po skončení kalendárneho roku, v ktorom daňový nedoplatok vznikol, mal za to, že jeho pohľadávka nie je premlčaná. Na pojednávaní konanom dňa 04.02.2014 doplnil, že v § 2 zákona č. 514/2003 Z.z. sa uvádza, kto sa považuje za orgán verejnej moci a mal za to, že je jedným z týchto orgánov. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave 9Co 546/2013, kde advokát žaloval žalobcu o náhradu škody a ako žalovaného označil SR v zastúpení žalobcom. Tiež poukázal na rozsudok Okresného súdu Trebišov č.k. 13C 99/2013-66 zo dňa 04.09.2013, kde bol riešený takmer identický prípad a súd posúdil uvedený vzťah medzi žalobcom a advokátom ako verejnoprávny vzťah.

Súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu, že žalovaný ako advokát zapísaný v zozname advokátov vedeným žalobcom nezaplatil príspevok na činnosť žalobcu vo výške 199,16 eura a príspevok do sociálneho fondu vo výške 16,60 eura za rok 2008 v lehote splatnosti do 30.04.2008 (podľa uznesenia konferencie advokátov zo dňa 19.06.2004 a uznesenia konferencie advokátov zo dňa 16.06.2007), ale až dňa 31.07.2008 na základe výzvy žalobcu. Pokutu z omeškania za obdobie od 01.05.2008 do 31.07.2008 vyčíslenú na 59,75 eura, ani úrok z omeškania za rovnaké obdobie vyčíslený na sumu 0,36 eura žalovaný do dnešného dňa neuhradil. Uvedený skutkový stav nebol medzi účastníkmi sporný, navyše ho jednoznačne preukazujú aj žalobcom predložené listinné dôkazy, a to advokátsky sľub žalovaného zo dňa 20.12.2002 (č.l. 9 spisu), osvedčenie o zápise žalovaného do zoznamu advokátov (č.l. 10 spisu), výzva na zaplatenie príspevku na činnosť žalobcu a do sociálneho fondu za rok 2008 zo dňa 28.07.2008 (č.l. 6 spisu) a výpis z účtu žalobcu za účtovné obdobie od 15.07.2008 do 31.07.2008 (č.l. 7-8 spisu) preukazujúci úhradu príspevku na činnosť žalobcu a príspevku do sociálneho fondu zo strany žalovaného dňa 31.07.2008.

Po právnej stránke súd vec posúdil nasledovne:

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (v znení účinnom v rozhodnej dobe /ďalej len "zákon o advokácii"/) advokát je ten, kto je zapísaný do zoznamu advokátov, ktorý vedie Slovenská advokátska komora (ďalej len "komora").

Podľa § 29 ods. 1 zákona o advokácii advokát je povinný riadne a včas platiť príspevok na činnosť komory a vykonávať ďalšie platby určené predpisom komory, uznesením konferencie advokátov (§ 68), prípadne predsedníctvom komory (§ 70) v rámci jej právomoci.

Podľa § 69 ods. 1 písm. d) zákona o advokácii konferencia advokátov rozhoduje o všetkých základných otázkach advokátov, najmä schvaľuje ročný príspevok advokátov na činnosť komory.

Podľa § 69 ods. 2 zákona o advokácii konferencia advokátov rozhoduje aj o ďalších veciach určených predpismi komory a môže si vyhradiť rozhodovanie o ďalších veciach.

Podľa § 2 ods. 1 uznesenia konferencie advokátov o príspevku na činnosť Slovenskej advokátskej komory zo dňa 19.06.2004 (č.l. 11-12 spisu) príspevok advokáta je 6 000,- Sk ročne.

Podľa § 2 ods. 3 predmetného uznesenia základný príspevok je na príslušný rok splatný vopred, najneskôr do 30. apríla kalendárneho roka.

Podľa § 3 ods. 1 predmetného uznesenia v prípade nedodržania lehôt uvedených v § 2 ods. 3 a 4 zaplatí advokát, ktorý je v omeškaní pokutu vo výške 10 % príspevku za každý začatý mesiac omeškania, maximálne do výšky 100 %.

Podľa § 4 ods. 1 prvá veta uznesenia konferencie advokátov o sociálnom fonde zo dňa 16.06.2007 (č.l. 13-16 spisu) príspevok advokáta na fond je 500,- Sk ročne.

Podľa § 4 ods. 2 predmetného uznesenia príspevok je splatný za kalendárny rok, najneskôr do 30. apríla príslušného roka.

Podľa § 4 ods. 4 predmetného uznesenia pri nedodržaní lehôt uvedených v § 4 ods. 2 a 3 zaplatí advokát, ktorý je v omeškaní, úroky z omeškania podľa Občianskeho zákonníka.

Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len "O.z.") záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohládávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 489 O.z. záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 494 O.z. z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, konať, niečo sa zdržať alebo niečo trpieť a veriteľ je oprávnený to od neho požadovať.

Podľa § 517 ods. 1 prvá veta O.z. dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 O.z. ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z. (v znení účinnom ku dňu omeškania) výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska²) platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 100 ods. 1 O.z. právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods. 2 O.z. premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva.

Podľa § 101 O.z. pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Žalovaný bol v zmysle citovaných ustanovení zákona o advokácii a uznesení konferencie advokátov zo dňa 19.06.2004 a 16.06.2007 povinný zaplatiť príspevok na činnosť žalobcu a príspevok do sociálneho fondu za rok 2008 do 30.04.2008. Keďže tak neurobil včas, nasledujúcim dňom (01.05.2008) mu vznikla povinnosť zaplatiť pokutu vo výške 10 % príspevku na činnosť žalobcu za každý začatý mesiac omeškania, maximálne do výšky 100 % (§ 3 ods. 1 uznesenia konferencie advokátov zo dňa 19.06.2004) a úroky z omeškania z príspevku do sociálneho fondu podľa Občianskeho zákonníka (§ 4 ods. 4 uznesenia konferencie advokátov zo dňa 16.06.2007 v spojení s § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 O.z. a § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z.). Týmto dňom (01.05.2008) začala zároveň plynúť trojročná premlčacia doba ohľadne týchto nárokov (§ 101 O.z.), ktorá uplynula dňom 01.05.2011. Keďže žalobca si uplatnil predmetné nároky žalobou doručenou súdu až dňa 29.01.2013, urobil tak po uplynutí premlčacej doby. Ak potom žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatnených nárokov, urobil tak dôvodne a súd nemohol takéto premlčané nároky žalobcovi priznať (§ 100 ods. 1 O.z.). Preto súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Žalobca namietal, že uplatnená pokuta je svojou povahou daňový nedoplatok podľa § 2 písm. f) zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a uplatnený úrok je úrokom z omeškania podľa § 156 ods. 1 písm. c) tohto zákona a vzhľadom na to platí 6 ročná premlčacia doba podľa § 85 ods. 1 uvedeného zákona. Na podporu uvedeného uviedol, že vzťah medzi ním a žalovaným je verejnoprávny, založený na nadriadenosti a podriadenosti, a preto sa musí spravovať predpismi verejného práva.

S takouto argumentáciou sa súd nemohol stotožniť a považuje ju za vyslovene účelovú. O účelovosti použitej argumentácie svedčí aj tá skutočnosť, že v žalobe žalobca odôvodňoval svoj nárok čo sa týka pokuty odkazom na § 488 ods. 1 O.z. a čo sa týka úroku z omeškania odkazom na § 517 ods. 2 O.z. (napokon aj samotnú výšku úrokovej sadzby 8,5 % ročne, z ktorej vychádzal pri výpočte úroku z omeškania stanovil podľa predpisov občianskeho práva, pričom povinnosť platiť úroky z omeškania podľa Občianskeho zákonníka celkom jednoznačne vyplýva aj z uznesenia konferencie advokátov zo dňa 16.06.2007), po vznesení námietky premlčania zo strany žalovaného už svoju argumentáciu diametrálne zmenil. Vybral si pritom zákon č. 563/2009 Z.z. o správe daní, kde je ustanovená podstatne dlhšia premlčacia doba ako v Občianskom zákonníku.

Podľa § 2 písm. b) a f) zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní daňou sa na účely tohto zákona rozumie daň podľa osobitných predpisov 1) vrátane úroku z omeškania, úroku a pokuty podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov 2) a miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady podľa osobitného predpisu 3) a daňovým nedoplatkom dlžná suma dane po lehote splatnosti dane.

Podľa § 156 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona úrok z omeškania správca dane vyrubí podľa odseku 2, ak daňový subjekt nezaplatí alebo neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške alebo v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí správcu dane daň alebo rozdiel dane.

Odhládnuv od skutočnosti, že analógia vo verejnom práve (do ktorého zákon o správe daní nepochybne patrí) je zásadne neprípustná, rozširovanie daňovej povinnosti mimo rámec daňových predpisov považuje súd za absolútne neprijateľné a odporujúce Ústave Slovenskej republiky. Navyše v čase, kedy mal žalobcovi vzniknúť nárok na predmetný daňový nedoplatok a úrok z omeškania podľa príslušných ustanovení zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní, tento zákon nebol ešte ani platný a účinný. Vzhľadom na uvedené súd považuje za nadbytočné osobitne zdôrazňovať, že žalobcu nemožno v žiadnom prípade považovať ani za správcu dane oprávneného vyrubovať daň a úrok z omeškania za oneskorené zaplatenie dane a ani za orgán štátnej správy v oblasti daní a poplatkov, keďže tieto orgány sú jednoznačne vymedzené zákonom a akékoľvek rozširovanie tohto vymedzenia mimo rámec zákona považuje súd za nemysliteľné. Naopak, súd aplikoval na posudzovaný prípad úpravu premlčania podľa Občianskeho zákonníka ako všeobecného predpisu súkromného práva a žalobou uplatnený nárok žalobcu na pokutu vo výške 59,75 eura a úroky z omeškania vo výške 0,36 eura posúdil ako majetkové právo podľa § 100 ods. 2 O.z. vyplývajúce zo záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným (§ 488 O.z. a § 494 O.z.). Predpoklady vzniku uvedeného záväzkového vzťahu upravuje zákon o advokácii a konkrétny záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol zápisom žalovaného do zoznamu advokátov vedeného žalobcom na základe písomnej žiadosti žalovaného (§ 3 ods. 1

zákona o advokácii). Išlo teda o inú skutočnosť uvedenú v zákone majúcu za následok vznik záväzku (záväzkového vzťahu) podľa § 489 O.z.. Týmto zápisom vznikla žalovanému okrem iného aj povinnosť platiť príspevok na činnosť žalobcu a príspevok do sociálneho fondu (§ 29 ods. 1 v spojení § 69 ods. 1 a 2 zákona o advokácii) a v prípade nedodržania lehoty splatnosti uvedených príspevkov aj akcesorické záväzky - pokutu (§ 488 O.z. a § 489 O.z.) a úroky z omeškania podľa 517 ods. 2 O.z..

K námietke žalobcu ohľadne verejnoprávneho charakteru vzťahu medzi ním a žalovaným považuje súd za potrebné uviesť, že verejnoprávne vzťahy sa vyznačujú nerovným postavením ich subjektov, je pre ne charakteristický prvok nadriadenosti a podriadenosti a spôsobilosť jednej strany autoritatívne rozhodovať o právach a povinnostiach druhej strany. Naproti tomu občianskoprávne vzťahy sa vyznačujú rovným postavením účastníkov spočívajúcim v tom, že vo vzájomnom právnom vzťahu žiadny z nich nemá nadriadené postavenie a nie je oprávnený rozhodovať o právach a povinnostiach druhého účastníka, ani plnenie povinnosti autoritatívne vynucovať. Subjekty občianskoprávných vzťahov sa o založení vzájomných subjektívnych práv a povinností musia zásadne dohodnúť, pokiaľ tieto povinnosti nevznikajú priamo zo zákona. Vo všetkých prípadoch nezhody o vzájomných právach a povinnostiach je účastník oprávnený domáhať sa autoritatívneho vynútenia svojich práv prostredníctvom oprávneného orgánu štátu a nedisponuje oprávnením tieto práva vynucovať sám (porov. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 1269/2005 zo dňa 27. októbra 2005).

Aplikujúc uvedené závery na posudzovaný prípad možno konštatovať, že žalobca nedisponuje oprávnením samostatne mocensky (autoritatívne) vynucovať splnenie povinnosti žalovaného platiť príspevok na činnosť žalobcu a príspevok do sociálneho fondu (a ani akcesorických záväzkov platiť pokutu a úroky z omeškania), naopak musí sa domáhať autoritatívneho vynútenia svojich práv prostredníctvom oprávneného orgánu štátu - súdu (o čom svedčí aj jeho žaloba podaná na tunajší súd). Medzi ním a žalovaným v uvedenom vzťahu týkajúcom sa platenia predmetných príspevkov nie je vzťah nadriadenosti a podriadenosti. Tento vzťah vznikol zápisom žalovaného do zoznamu advokátov vedeného žalobcom na základe písomnej žiadosti žalovaného, išlo teda o slobodné a dobrovoľné rozhodnutie žalovaného stať sa členom žalobcu a plniť tak povinnosti vyplývajúce z tohto členstva. Ak žalobca argumentuje zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a poukazuje na to, že je jedným z týchto orgánov verejnej moci, súd musí zdôrazniť, že tento zákon vymedzuje orgány verejnej moci na účely tohto zákona, to znamená na účely zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci a na účely zodpovednosti obce a vyššieho územného celku za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy. Neupravuje teda vzťahy záujmovej samosprávy a jej člena pri platení finančných príspevkov vyplývajúcich z tohto členstva. Poukazovanie na tento zákon zo strany žalobcu je teda nedôvodné.

Rovnaké závery možno použiť pokiaľ žalobca poukazoval na uznesenie Krajského súdu v Bratislave 9Co 546/2013, kde podľa tvrdenia žalobcu advokát žaloval žalobcu o náhradu škody a ako žalovaného označil SR v zastúpení žalobcom. Okrem toho že žalobca toto uznesenie súdu nepredložil (pričom ani súdu sa ho nepodarilo vyhľadať prostredníctvom verejne dostupnej databázy rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), a súd sa teda nemôže relevantne vyjadriť k obsahu tohto rozhodnutia vrátane uplatňovaného nároku a jeho posúdenia krajským súdom, už len zo stručného opisu predmetu konania podaného žalobcom možno uviesť, že ide o diametrálne odlišný nárok (náhrada škody), pričom sa možno dôvodne domnievať, že v predmetnom prípade išlo práve o vyššie spomenutý vzťah zo zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z..

Napokon pokiaľ žalobca argumentoval rozsudkom Okresného súdu Trebišov č.k. 13C/99/2013-66 zo dňa 04.09.2013 (ktorý súdu aj predložil), kde predmetný súd posúdil vzťah medzi žalobcom a advokátom ako verejnoprávny vzťah, súd poukazuje na to, že v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky súd nie je viazaný rozhodnutiami iných súdov v iných veciach (okrem zákonom ustanovených prípadov), keďže tieto nemajú charakter precedensu. Súd si je pritom vedomý, že stav, keď súdy posudzujú tú istú právnu otázku zásadne odlišne, nie je optimálny (keďže narúša princíp právnej istoty ako imanentnej súčasť právneho štátu, obsahom ktorého je aj požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dávala rovnaká odpoveď - napr. I. ÚS 87/93,

PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Napriek tomu súd nemohol predmetný rozsudok vziať za základ svojho rozhodnutia. Predovšetkým musí súd konštatovať, že rozsudok predložený žalobcom s predmetným právnym názorom možno považovať za ojedinelý (tunajší súd nemá vedomosť o žiadnom podobnom rozhodnutí, na rozdiel od rozhodnutí s opačným právnym názorom), pričom jeho odôvodnenie nemožno považovať ani za dostatočne presvedčivé na to, aby tunajší súd z neho vychádzal. Predmetný súd v ňom totiž len prevzal argumentáciu žalobcu bez bližšieho vysvetlenia dôvodov, prečo považoval uplatnenú pokutu za daňový nedoplatok a aplikoval 6 ročnú premlčaciu dobu podľa zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní, hoci na druhej strane uplatnený úrok z omeškania posudzoval podľa § 517 ods. 2 O.z.. V tejto časti je teda odôvodnenie predmetného rozsudku aj protirečivé. Naopak súd dáva do pozornosti právoplatné rozsudky Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 20C/79/2013 zo dňa 01.10.2013, Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 18C/183/2013 zo dňa 29.10.2013 a Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3C/112/2013 zo dňa 17.09.2013 (všetky verejne prístupné na stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky www.justice.gov.sk), kde súdy dospeli k rovnakému záveru ako tunajší súd a žaloby žalobcu v identických veciach zamietli. Nepriamo charakter žalobcom uplatneného nároku ako občianskoprávneho potvrdil aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku sp. zn. 14Co/372/2011 zo dňa 05.02.2013 a Krajský súd Trnava v rozsudku sp. zn. 11Co/96/2010 zo dňa 30.11.2011.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené argumenty súd na posudzovaný prípad aplikoval trojročnú premlčaciu dobu podľa § 101 O.z. a vzhľadom na jej márne uplynutie a dôvodne podanú námietku premlčania zo strany žalovaného súd žalobu žalobcu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, súd priznal náhradu trov konania za súdny poplatok za odpor vo výške 16,50 eura.

Pre úplnosť považuje súd za potrebné dodať, že hoci bol žalovaný v konaní zastúpený právnym zástupcom, súd o priznaní náhrady trov právneho zastúpenia žalovanému ani neuvažoval (preto ani nevyčkal na uplynutie lehoty 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku na ich vyčíslenie podľa § 151 ods. 1 O.s.p.). V prípade právneho zástupcu žalovaného išlo totiž o spoločnosť s ručením obmedzeným, v ktorej jediným spoločníkom a konateľom bol samotný žalovaný (advokát). Žalovaný tak de facto splnomocnil na zastupovanie v konaní samého seba. Takéto zastupovanie považuje súd za nezmyselné a náhradu trov právneho zastúpenia by ani v prípade ich včasného vyčíslenia žalovanému nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV.

Odvolanie proti rozsudku musí obsahovať všeobecné náležitosti každého podania podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, podpísané datované, v dostatočnom počte rovnopisov a s prílohami, v opačnom prípade bude rovnopis s prílohami vyhotovený na trovy účastníka), a náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. (proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, v čom sa rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O.s.p.):

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozsudkom, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.